

TYPOTEX VILÁGIRODALOM

Kjersti Annesdatter Skomsvold

A GYEREK

Fordította
Petricovics Edit

TYPOTEX

ÚJ ÉV VOLT, ÚJ KEZDET, odakint az év első esője szemer-
kélte. Mintha egy szoros öv lett volna a testem körül, vala-
mi megfeszült, egy kicsivel még szorosabbá vált, majd
meglazult, egész éjszaka, egész reggel, egész álló nap. Az
eső elmosta a havat, és a következő éjszakán egy alatto-
mos, rajtaütésszerű támadásra ébredtem, egy lökésre
a gerincemen, valaki hátba taszított, miközben aludtam,
még hozzá olyan keményen, hogy összerogytam, pedig ott
feküdtem az ágyon.

Bo reggel egy hatvankoronás kenyérral tért haza a pék-
ségből. Fogalmam sem volt róla, hogy létezik ilyen drága
kenyér, mondta, de ha van olyan alkalom, amikor meg-
érdemlünk egy ilyen drága kenyeret, akkor az most van.

Kitartottam, tűrtem, ahogy az egyik ütés a másik után
lesújt rám, a kismutató ketyegett, a nagymutató ketyegett,
azután megint felkelt a hold, de még nem akartam elin-
dulni. Én, aki világéletemben amiatt aggódtam, hogy el-
kések valahonnan, most inkább amiatt szorongtam, hogy
túláságosan korán érkezem, azt mondták, hogy ne menjek
túl korán. Meggyötört állat üvöltését idéző hangok sza-
kadtak ki belőlem, és egyre jobban gúzsba kötött a fájdal-
om. A hold fényébe kapaszkodtam, alig bírtam talpon
maradni, egyik lábamat a másik elé helyezni, és végül

beláttam, hogy ha most nem indulok el, egyáltalán nem leszek képes kijutni innen.

A taxiban ültem és hánytam, a váróban és hánytam, de valójában az erdőben voltam. A gondolataim egy fa alatt álltak, és felnéztek a koronára. Belém hasított a fájdalom, nem léteztem fájdalom nélkül, nem is sejtettem, hogy létezik ilyen erős fájdalom ezen a földön, az égen, hogy belém költözhet, ebben a fájdalomban éltem. De képtelen voltam állni benne, lélegezni, a fájdalom uralkodott rajtam, kivette a kezemből az irányítást.

A szülőszobán a bába mindössze annyit mondott ridegen: Az ordítás nem segít. Minden bátorságomat elvesztettem, mert akkor mégis mi segítene? Nagyon rosszul viselem, ha az emberek dühösek és ridegek, és különben sem én ordítottam, az üvöltés kiszakadt a torkomból. Tudtam, hogy nem fogom kibírni, egyszerűen képtelen vagyok rá. Ám ekkor, miközben a fájdalom újabb hulláma hömpölygött végig a testemen, megint megjelent az erdő, a gondolataim az erdőbe vittek, ott álltam a fa alatt, és minden üde zöld volt, és kerek és befejezett – nem kellene már lassan véget érnie?

Az új szülésznő gyengéd és kedves volt, megkérdezte, belém dughatják-e ezt, hogy beöntést adjanak, én pedig azt válaszoltam, hogy azt csinálnak, amit akarnak, csak legyen végre vége. Azt mondta, hogy a gyereknek van haja, tapogassam csak meg, arra kért, hogy vegyek részt valamiben, amihez nem akartam, hogy bármi közöm legyen. Azt válaszoltam, hogy nem, nem merem, de azután megfogta a kezem. Éreztem a gyerek fejét, a haját, és abban

a pillanatban megértettem, hogy egy élő gyerek, egy hús-vér ember készül kijönni belőlem.

Ő az egyik, én a másik végét húztam a kötélnek, egy rögtönzött kötél két végén voltunk, csomót kötött egy lepedő két végére, és most minden erőnket beleadva húztuk a rögtönzött kötél két végét. Az a fehér kötél volt a megmentőm, a fehér ruhás szülésznő volt a mentsváram, a két karom húzta a kötelet, miközben a lábaim szétfeszültek, a méhem és a szülésznő és én pedig húztuk és nyomtuk, toltuk és kirángattuk a gyereket, az életet és az eget a testemből. Aztán a fájdalom egy szempillantás alatt elillant, ahogy egy gyerekkézből elszabadult léggömb röppen a felhők közé.

Egyhetes vagy. Odakint a reggeli nap sugarai még sápadtak és erőtlenek, beszívom az illatot, ha lehajtom a fejem, megcsókolhatom a hajadat. Egy babahordozóban alszol, arcodat a mellkasomhoz simítva, miközben én állva írok. Szavakat körmölök egy jegyzetömb lapjaira, majd magam elé ragasztom őket a hálószoba falára, és az írógépen írok, amelyet az egyik polcra tettem, és közben magamra kötözve ringatlak. Napközben hordoznom kell téged, éjszaka pedig a matracod vagyok, olykor próbállak rászedni, a saját ágyadba fektetek egy meleg vizes palackkal és az illatomat árasztó ruhadarabokkal, te azonban minden alkalommal leleplezel, és sírsz.

A szülés után azt kívántam, bárcsak ott lenne Bo, bár ne kellene hazamennie. Az éjszaka elpihent körülöttem a fehér szobában, az átlátszó műanyag doboz pedig az ágyam

mellett állt. Kinyitottam a szemem, odafordultam, és a műanyag doboz még mindig ott volt. Behunytam a szemem, majd kinyitottam, és igen, a műanyag doboz volt ott, benne pedig a gyerek. Egyszerűen felfoghatatlan volt, hogy a saját gyermekem egy műanyag dobozban fekszik az ágy mellett.

Egy percet sem aludtam, amint lehunytam a szemem, ahogy az agyam az alváshiány miatt lekapcsolt, képek villódtak előttem, a legharsányabb színekben pompázó, legabszurdabb látomások. Nem mertem magam mellé venni a gyereket, miközben ezeket a képeket láttam – mi van, ha mégiscsak elalszom? Még a saját végtagjaimmal sem tudok együtt aludni, rendszeresen úgy ébredek, hogy valamelyik alám szorult testrészem elzsibbadt.

Eljött a reggel, sem a gyereknek, sem nekem nem volt védőpáncélom a világ ellen, és leginkább attól féltem, hogy valaki bejön a szobába, mintha az ajtón benyitó emberek láthatnák, mennyire megtépázott és szétmárcangolt vagyok kívül-belül. A kolosztrumról álmodtam, most azonban le sem mertem nézni, olyan érzés volt, mintha hegyet másznék, szédüléstől szenvedve, mintha bármelyik pillanatban lezuhanhatnék, nem mertem megnézni, hogy jön-e a tej, mert mi van, ha nem jön, a gondolat, hogy nem tudom megetetni a gyermekemet, jobban megrémített, mint az, hogy lezuhanok egy hegyről. Az aprócska test nagyon meleg volt, de nem nyithattam ki a túlságosan felfűtött szoba ablakát, mert odakint volt a tél, azonkívül az összes holtak. Rám tört a szorongás, hogy egyedül maradok, hiába volt immár családom, rettettem attól, hogy végül magamra maradok.

Nyafogva kucorogsz a hasamon a hordozóban, úgy tűnik, nem igazán jó a közérzeted. Máris megfáztál. Még egy röpké héten keresztül sem voltunk képesek megvédeni. Aggódok, hogy egyszer csak nem veszel levegőt, de szó sem lehet ilyesmiről, a gyerekek nem hagynak fel csak úgy a légzéssel, mondogatom magamnak, bár most már tudom, hogy ez nem igaz. Talán nem kellene írnom, amíg ilyen kicsi vagy, az írás túlságosan eltávolítja az embert a pillanattól – lehet, hogy inkább csak beszélnem kellene hozzád, mosolyognom rád, gondoskodnom rólad?

Nem tudok vigyázni a dolgokra, az összes szép holmimat tönkreteszem. A kék kabátom ujját végighúztam a frissen festett falon, az Edeltől kapott régi váza ezer darabra tört, a szemem láttára hullik darabjaira mindenem. Én magam is egy tejespohár vagyok, amely a földre esik, egy gyereket kihordani és a világra hozni maga a bomlás, a csontváz széthullik, a medence meglazul, a test szétreped, arra emlékeztetve, hogy legvégül porrá leszek, és mindez csak felgyorsítja a folyamatot. *A madár kitör a tojásból. A tojás a világ. Aki meg akar születni, annak egy világot kell széttörnie.*¹

A szétmarcangolt, meggyötört nők szótlanul járkáltak körülöttem a kórház folyosóján, útban a nővérszoba felé, hogy fájdalomcsillapítót kérjenek, vagy a büfébe valami harapnivalóért. Apró léptekkel haladtak, óvatosan emelgetve a lábukat, fájdalmas volt számukra a járás, hatalmas öregember-pelenkát viseltek, és a nagy, üres hasuk mintha nem tudta volna, hogy a gyerek már nincs bent, már az átlátszó, kerekeken guruló, műanyag dobozban fekszik,

egy afféle guruló járókeretben, amelyre az anyák a folyosón közlekedve rátámaszkodhattak. A mellükön vérző, nyílt sebek tátongtak, és a nők némán imádkoztak, hogy induljon meg végre a tej, édes istenem, add, hogy végre meginduljon a tej.

Otthon megint csak ébren feküdtem, és az átélt trauma miatt sírtam – traumának nevezhetünk egyáltalán olyasmit, amit mi magunk választottunk? Mindenesetre, ha nem is trauma volt, egyfajta reménytelen és tehetetlen kiszolgáltatottság. Azonban nem feküdtem ott sokáig, mert valaki más is sírni kezdett, akinek szüksége volt rám.

A kezemet védőburokként a puha fejecske köré tettem, a gyerek maga volt a béke. Az ujjam olyan hosszú volt, mint az alkarja, a sebezhetősége beárnyékolta az enyémet. A tekintete mintha már mindent látott, mindent tudott volna, mintha az örökkévalóság minden darabkáját ismerte volna. És szösz lapult az életvonalában, az aprócska tenyérben olyan mélyek voltak az életvonalak, hogy összegyűlt bennük a szösz.

Alattomosan bekúszott a betegség árnya, a gondolat, hogy újra megbetegedhetek, mindig ott leselkedik, hogy rám támadjon, amikor a testem kimerül, és a szülés, az alvás nélküli napok után kimerült voltam – mi van, ha a betegség visszatér? Akkor nem fogunk megbirkózni ezzel az egésszel. Azt mondtam Bónak, hogy az apámhoz kell költöznünk, ezt egyedül nem fogjuk tudni megcsinálni. Nem költözünk sehová, jelentette ki Bo. Megettettem a gyereket, miközben Bo engem etetett, azután felvetette, hogy

ma töltjük mindhárman a kanapén az éjszakát, akkor nem lesz olyan nagy a nyomás, hogy aludjunk.

Azt álmodtam, hogy haldoklom, azt álmodtam, hogy az anyajegyeim véreznek és leesnek, úgy peregtek le rólam, ahogy a fákról az elszáradt levelek, amikor felébredtem, oda kellett mennem a tükörhöz, hogy megnézzem, valóban így történt-e. Ez az idő a boldogság és a szomorúság, a szomorúság és a félelem körtánca volt, a félelem mélyén pedig ott lapult a rettegés, hogy megőrülök.

A mindent, tényleg ilyen rossz a helyzet?, gondolhatod most. Nem, szó sincs róla. Amikor a gyerekről beszéltem, az a bátyád volt, ugyanis van egy bátyád. Nem tudom, emlékszel-e erre, de valaki leköpött a kórházban, amikor csak néhány órá voltál, hát ő volt az. A kórházban köpködött, de miután hazaértünk, gyakran puszilgat téged, és szinte alig ütött meg.

Két gyerekem született másfél év leforgása alatt, már nem vagyok lassú, harmincnégy éven keresztül lassú voltam, az elmúlt három évben azonban rohamtempóban történnek a dolgok. Pillanatok alatt szerelembe estünk, a három-, majd négytagú családdá válás még gyorsabban ment, csak az írás halad végtelenül lassan.

Eljött a tavasz, és apáddal magunk mögött hagytuk az első kőkemény telünket. Egy padon ültünk Peggy Guggenheim kertjében, a velencei fény a szemünkbe furakodott, a gondolataink közé, a bőrünk alá, és mintha fel- és összeolvadtunk volna ott a padon. A számban rejtőző szavak kiszá-

badultak, a nyelvemre gördültek, a lehetetlen szavak lehetségessé váltak. Bo azt mondta, hogy neki is éppen ez jár a fejében. Egy gyerek.

Néztem a Peggy által összegyűjtött műalkotásokat, és arra gondoltam, hogy a művészek talán kihasználták őt, elveszett léleknek tűnt, furcsa gesztusokkal, a nyelvét öltögette, de ez még nem ok arra, hogy sajnáljam Peggyt, nem igaz? Hiszen ő is kihasználta a művészeket, bagóért vásárolta meg az alkotásaikat, nem engedhették meg maguknak, hogy nemet mondjanak. Lefeküdt a művészekkel, vagy azok vele, ahogy az írókkal is. Négy napon és éjszakán keresztül szeretkezett a legkiválóbbakkal, Samuel Beckett pedig nyilván csakis egy egészen különleges emberrel töltött volna el négy napot és éjszakát, nem igaz? De túlságosan sokat gondolkodom az ilyen dolgokon, talán nem kell annyira komolyan venni, nem kell annyira félni attól, hogy közel engedjünk magunkhoz másokat.

Nagyon sokat utaztunk azon a tavaszon, mintha minden létező helyre el kellett volna látogatnunk, hogy gyereket csináljunk, mintha különféle városokat kellett volna kipróbálnunk ahhoz, hogy kiderítsük, melyik a megfelelő az általunk áhított gyermek létrehozásához, vagy talán magunkon kívül kerestük a gyerek csíráját, mintha a gyerek olyasvalami lenne, amire rálelhetünk, csak el kell jutnunk a megfelelő helyre. Azután megérkeztünk New Yorkba.

Az utazásról képtelen vagyok mesélni, túl sok a benyomás, valóságos káosz, ezért inkább arról mesélek, hogyan hagytuk el New Yorkot, hogyan akartunk elutazni, valójában már a taxiban kellett volna ülnünk, amely kint várt,

hogy kivigyen bennünket a repülőtérre, amikor belém hasított, hogy most, pont most fog megfoganni a gyerek! Bo visszaterítette az ágyra a lepedőt, amelyet az imént dobtunk a bérelt lakásban a szennykosárba, és amikor végre beültünk a taxiba, szinte éreztem, ahogy belém árad az élet, egyre mélyebbre áramlik bennem. Éreztem, hogy most táplálékra van szükségem, ezért vettem egy bagettet a repülőtéren, egy olyan nagy, undorító kartonpapírszerű reptéri bagettet, és arra gondoltam, milyen szörnyű, hogy az első táplálék, amelyet annak adtam tovább, ami egy nap a gyerekünk lesz, az egy ilyen bagett.

Reggeliznem kell, kiveszlek a hordozóból, nehogy kenyérmorzsa és lekvár potyogjon a hajadba. Háromhetes vagy, és a levelek még mindig nem hullottak le a fákról, ezen az őszön valósággal kapaszkodtak az ágakba. A konyhaasztalra fektetlek, a tested összegömbölyödik, átöleli magát, az arcod grimaszok egész repertoárján megy keresztül, mielőtt teljesen felébrednél, mielőtt körülnéznél, rám pislognál. Kinyújtóztatod békalábaidat, a hosszú testedet, olyan hosszú vagy, mintha egy másik néphez tartoznál, sem Bo, sem a bátyád, sem én nem vagyunk különösebben magasak. Ott fekszel a fejed fölé nyújtott karral, mintha egy gumimatracon napoznál, miközben elmajszolok egy szelet kenyeret. Még nem fürdettelek meg, csak megmosdattalak egy nedves ronggyal, mert így még mindig a belsőm része vagy.

Az utazásaink során rábukkantam egy művészre, Agnes Martinra, aki egészen izgatottá tett, felélénkített az egyszerű

vonalaival, a közöttük lévő helyek teret engedtek a gondolkodásnak. A gyerekvállaláson gondolkodtam, hogyan tudnék írni, ha lenne egy gyerekem. Egy kör alakú teremben álltunk San Franciscóban, amely tele volt a műveivel, Bo pedig arról mesélt, amikor gyerekkorában egy kórusban énekelt, a karmesterről, aki gyermekbénulásban szenvedett, és ide-oda bicegett egy négyzetméternyi területen. A bicegés valószínűleg soha nem volt láthatóbb, mint akkor, ugyanakkor soha nem volt észrevehetőlenebb, mert a karmester elképesztően szabad volt, teljes egészében szabad volt egy aprócska négyzetben belül, éppúgy, mint Agnes Martin a maga festette négyzetekben.

Ami a leginkább megérintett vele kapcsolatban, azok a szavai voltak, megnéztem ugyanis egy dokumentumfilmet róla. Annyi életet leéltem, annyi férfi volt benne, annyi gyerekem volt, és ebben az életemben arra kértem Istent, hogy megszabadulhassak mindettől, mondta. Ez a mondat golyóként fúródott a homlokomba. Azt kérte, hogy egyedül lehessen ebben az életben, és ahogyan én mondatokban rögzítettem az életemet, ő vonalakban és négyzetrácsokban rögzítette az övét. Én ő voltam, tudtam, milyen, amikor az életet olyasmire kell rögzítenem, amit én magam hozok létre, túlságosan is jól tudom, milyen az, amikor egy örök problémán kell dolgoznom, mert az alternatíva egy kezelhetetlen feszültség. Magamnak kell megteremtenem a problémát, egy olyan problémát, amelyre megoldást kell találnom, holott a probléma lényege az, hogy nincs megoldás. Próbáltam az ellenkezőjét is, óránkon keresztül ültem a bolygókat és a csillagokat számolva,

és hatalmas elégedettséggel töltött el a tudat, hogy ha elég sokáig próbálkozom, megtalálom a választ, imádtam, hogy sikerrel járok, de ez még mindig nem volt elég.

Agnes Martin elhagyta New Yorkot, ahol ismerte a nagy művészeket, és egy évre eltűnt, senki sem tudta, hol van, majd újra felbukkant a senki földjén. Házat épített az új-mexikói sivatagban, és hét év hallgatás után újra alkotni kezdett. Nem olvasott újságot, kizárólag banánt evett, és a világnak hátat fordítva festett. Olyan sok férfi, annyi gyerek, kímélj meg a továbbiaktól, mondta. Én is a világnak hátat fordítva akartam írni, rettegettem attól, hogy bármi mást tegyek, kérhettem volna Istent, hogy szabadítson meg. De mégiscsak ez az egy életem van.

Agnes Martin utolsó munkája egy rajz volt, amelyet a halála előtt készített egy kicsiny, mindössze tíz centiméteres papírlapra. Teljesen más, mint azok a munkái, amelyekről elhíresült, nincsenek négyzetrácsok, egyenes vonalak, az egyenes kanyargós, kissé esetlen vonallá változott, a rajz már-már egy gyerekes virágra emlékeztet. Mintha a keze átvette volna az uralmat az akarata fölött, mintha az élet átvette volna az irányítást közvetlenül a halál beállta előtt, nem tudta tovább a szigorú keretek között tartani az életet, hiába imádkozott Istenhez, hogy szabaddítsa meg mindentől, végül neki kellett elengednie.

Hajnali négykor arra ébredtem, hogy pisilnem kell, és azt olvastam, hogy az igazság a nap első vizeletében rejlik, az éjszaka folyamán felgyülemlik, és pirkadatkor mutatkozik meg. Így van ez az írással is, az igazság még a teljes nappali

fény előtt megérkezik. Odakint azonban koromsötét volt, és nem tudtam, miképp fogok megbirkózni azzal, hogy egy ennyire fontos információ birtokába jutok, miközben még védtelen vagyok, és elborít az éjszaka. Meg kellett őriznem az igazságot akkorra, amíg készen nem állok, ezért kiosontam a hálósobából, előhalásztam egy műanyag dobozt a konyhaszekrényből, belepisiltem, majd egy műanyag zacskóba dugtam, a csomagot pedig egy hátizsákba rejtettem.

Visszamentem az ágyba, ahol ébren feküdtem, és a gyerekkori matrjoska babámra gondoltam. A legbelső babát szerettem a legjobban, azt, amelyiket már nem lehetett szétszedni, a legkisebb babát, amelyik olyan aprócska volt, mint egy rizsszem, felfoghatatlan, hogyan tudták egyáltalán kifesteni. Nem tudtam visszaaludni, mert folyton az járt a fejemben, mi van, ha Bo előttem ébred fel, és a gondosságom ellenére megtalálja a műanyag dobozt, és ki akarja deríteni, mi van benne, nagyon meg fogja bánni a kíváncsiságát.

Így hát újra kikászálódtam az ágyból, és kicsomagoltam az igazságot. Eltelt néhány másodperc, egy egész örökkévalóság, végül a négyzet alakú műanyag ablakban egy vékony, lila csík jelent meg, majd még egy. Amikor felébresztettem Bót, és elmeséltem neki, teljesen megdöbben, egy árva szót sem tudott kinyögni annak ellenére, hogy pontosan ezt terveztük, és tudta, mire számíthat.

Új emberként vágunk neki a világnak, biztosra vettem, hogy mindenki látja a vékony lila vonalakat, amelyeket magunkban hordoztunk, amelyek kettéosztották az

életünket, amely mostantól fogva soha többé nem lesz ugyanolyan. Hogy megünnepeljük, lelkesedésünkben vettünk egy könyvet a terhességről. Belelapoztam. *A következő néhány hét a legkockázatosabb időszak, állt benne. Acélozza meg magát.* Ekkor teljesen összeomlottam.

Újra és újra meggyötörten és növekvő has nélkül ébredtem azokon a reggeleken, amelyeken a világ veszélyesnek tűnt. Azt hittem, biztosan csak azt *akarom*, hogy nagyobb legyen a hasam, minden erőmmel azon voltam, hogy nagyobb legyen, de egyáltalán nem látszott – talán csak bebeszéltem magamnak az egészet?

Egy barátnőmmel a parkban sétáltunk, megnéztük az égésnyomot a fűben, ahol néhány héttel korábban egy férfi felgyújtotta magát, én is a parkban voltam, amikor történt. Még sosem láttam halottat, és először fel sem fogtam, hogy egy emberről van szó, valaki letakarta, a fehér takaró alatt pedig mintha két rúd emelkedett volna a levegőbe. Amikor viszont felemelték a leplet, megláttam őt, láttam, hogy egy ember. A karját a levegőbe emelve feküdt a hátán, mintha egy madarat próbálna elkapni a kezével, de nem volt madár, csak a végtelen kék égbolt, én pedig azon tűnődtem, vajon mi után nyújtózik. Azután hazamentem, eltelve, ugyanakkor üresen, akár egy temetés után, és azon gondolkodtam, mit temettem el, miközben ott álltam a férfit bámulva, miért maradtam olyan sokáig.

Ahogy a barátnőmmel elsétáltam a felperzselt hely mellett, továbbra is azon töprengtem, ki lehetett a férfi, és miért választott ilyen erőszakos és fájdalmas halált, embe-

rekkel körülvéve, miért nem akasztotta fel magát a zuhany alatt – talán mondani akart nekem valamit? Nem értettem, hogy mit akart üzeni. Mintha nem lennének határok ezen a világon, mintha nem lennének korlátai annak, hogy mi, emberek minek lehetünk kitéve, minek tehetjük ki magunkat.

A barátnőm megkérdezte, hogy terhes vagyok-e – talán máris látta rajtam? Nem álltam készen arra, hogy a gyerekről beszéljek, és nem tudtam, mit mondjak, a felperzselt fű pedig még inkább megnehezítette a dolgot. De mondanom kellett valamit, és amikor igennel válaszoltam a kérdésére, a gyerek mintha eltűnt volna belőlem, mintha olyasmit próbáltam volna valósággá tenni, ami még nem teljesen az. Borzasztóan fáztam, pedig sütött a nap és a szél sem fúj, a barátnőm kölcsönadta a kendőjét, de hiába teríttem a vállamra, továbbra is reszkettem. Érezni kezdtem valamit az alhasamban, és megrémültem, hogy máris elvesztettem.

Amikor hazaértem, Bo megkérdezte, mi a baj, de nem szóltam neki a gyerekről. Meséltem neki a parkban látott égési nyomról, arról, hogyan ültek körülötte az emberek az egyszer használatos grillezőjünkkel, hogy milyen groteszk volt az egész. Egy kétségbeesett darázs zümmögése töltötte be a szobát, az ablaküvegbe fejt, nem jutott ki a nyárba, én pedig majd' belepusztultam a bánatba. A gyerek élni fog, vagy meghal, mondta Bo vigasztalásképpen. Ez már csak így van.

Most te éhezel meg. Érzem a testemben, a tej utat tör magának, te felébredsz, és sírni kezdesz, szinte mindig ebben a sorrendben történik, mintha egy test volnánk.